

ART: "Habilitat, destresa a fer certes coses, adquirides amb l'estudi, l'experiència, l'abnegació". Aquesta és la definició que fa el Diccionari de la Llengua del mot Art, del que se'n desprenen les denominacions de "l'art de viure bé", "fer una cosa amb art", "l'art culinari", "l'art de vendre", etc. I ja anant a formes més concretes troben entre altres l'Art Poètic, Arts i Oficis, conjunt de regles, teòriques i tècniques manuals necessàries per els oficis mecànics, Belles Arts o Arts Plàstiques les que tenen per objecte l'expressió de la bellesa pel color, la forma, el só, el llenguatge, el moviment: pintura, escultura, arquitectura, música, poesia, dansa.

A través del temps i de les èpoques es va contemplat que l'art té un món inesgotable d'estils, criteris, fets i definicions.

En quant al "ésser", a "l'essència" de l'art, s'ha escrit que "és intuïció, expressió, representació, sublimació, evassió, simbolització, estructuració formal...". Aristòtil defineix l'art com a "imitació" (Mimesis) dels caràcters generals i típics de la realitat.

Aquests criteris, sustrets de l'Enciclopèdia Catalana, ens donen una idea general de la concepció de l'Art.

No obstant, aquí portem a les nostres pàgines a uns artistes de Bescanó que en les seves explicacions ens faran comprendre més bé la realitat de la faceta d'un artista.

Fa ja temps que algú va dir nos a la nostra Redacció, que perquè no parlàvem algun dia dels nostres artistes, és a dir, de la gent del poble que se'ls pot atorgar ben merescudament el nom d'artistes. En el primer moment varem pensar, si que tenen raó. Però de veritat n'hi ha molts a Bescanó?... Un quan temps més tard hem pogut comprovar que, efectivament, tenim gent que són veritables ARTISTES en el poble. Per cert, no hem de fer gaires passos pel voltant de casa nostra per trobar-ne més d'una dotzena. I diem aquest número tal vegada perquè desconeixem els altres que hi puguin haver, però sí n'estem ben segurs de que n'hi ha molts a l'anonimat.

L'artista sol treballar a casa seva, al seu estudi, a un racó on pugui compenetrar-se amb el que està fent, sense que el món exterior que l'envolta el pugui perturbar; i per conèixer a fons un artista no es té altre remei que passar unes hores amb ell, tot veient com treballa; més ben dit, com disfruta creant i donant forma a un vulgar tros de fusta, o esculpint la cara d'un personatge a un tros de boix, pintant o preparant un determinat color que s'adherirà a la tela d'un quadre, fent monuments a escala mitjançant escuradents, montant vaixelles amb trossos de canya, etc. etc. De tot això en tenim aquí.

Avui començarem per presentar-ne dos dels nostres, i tots dos són el suficientment coneguts per a nosaltres, ja que sempre han destacat portant el nom de Bescanó amb les seves signatures a les obres que han fet o estan fent. Començarem, doncs, avui, per en

MIQUEL SEGUR I BANYOLÍ

En MIQUEL amb la serra ideada per ell mateix, amb la que talla qualsevol forma dibuixada el que li permet fer verdaderes meravelles.

El seu ofici i la seva afició és, sens dubte, la de TALLISTA. Aquest treball que fa actualment com a "pluriempleo" és el de restaurar un moble com més antic millor, per tal de quedar convertit pel seu aspecte com si fos nou. Per portar a terme aquest treball ens explica que en primer lloc ha d'agradar fer-ho, i hom s'hi ha de trobar bé realitzant aquesta tasca. Ell, ja des de petit, (és a dir, el seu aprenentatge, ja va ser amb això) s'ha dedicat al dibuix i a treballar la fusta de tota mena, fins a donar-li la forma que ell desitja. Té guardades a casa seva varies obres que ha anat fent al llarg d'anys, que són tot un treball de bon gust i sobre tot paciència.

Els seus començaments, ens diu, varen ser quatre anys d'estudis a l'escola de Belles Arts i tres més a l'Ateneu per a dibuix. Si bé al

Calaixera, imatge i mirall, tot sortit de les mans d'en Miquel

principi va començar amb l'escultura i inclús va rebre classes d'anatomia del cos humà, llavors més tard es va decantar per la de Tallista i Restaurador ja que va veure un bon porvenir. Però diu que guanyaria molt més diners fent cuines de fòrmica que no pas fent el que fa ara.

Aquesta feina és molt meticulosa i es necessita una gran dosi de paciència per a realitzar-la. Anem mirant com treballa voltat de calaixeres velles, algunes fins i tot corcades, que hom no en donaria ni cinc cèntims, però al contrari, també veiem treballs acabats a punt de lliurar-los al seu propietari, que fan tant de goig que hom pensa si s'ha traslladat de repent al segle passat.

Li arriben per a la restauració tota mena de mobles i de diversos estils, com Isabellí, Renaixement Català, Gòtic, Barroc Català... i per a començar la restauració s'ha de conèixer bastant bé l'estil que desitgen. Ens explica que algun client molt exigent, se li ha presentat amb una gran lupa per tal de fixar-se bé si efectivament no hi manca cap nervi a una simple fulla d'arbre. Un altre cas és el d'un senyor de Girona que va voler li amoblés el pis tot amb moble antic, però fet d'ara. El senyor en qüestió, va anar expressament a Madrid al Palau Nacional, per fotografiar mobles del rei, entre ells el llit d'Alfons XIII, és un llit molt original amb forma gòndola, d'estil Imperi, aguantat per quatre lleons daurats. Aquest potser és el treball més important que he fet... ens diu.